

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Михайлуца Микола Іванович, народився 1959 р. у с. Михайлівці Саратовського району на Одещині у родині сільських трудівників – Інни Афанасіївни і Івана Григоровича. Прадіди по маминій лінії були задунайськими козаками, переселившись на початку ХІХ ст. із Задунав'я до Буджаку у засновану українськими козаками станицю Білолісся (тат. Акмангит). Після анексії Бессарабії Радянським Союзом у 1940 р. родина була розкуркулена, голову сім'ї діда Афанасія було запроторено до трудового табору, де він і загинув; інших членів родини вислали до Казахстану (Актюбінська обл.), звідки вони повернулись лише після 1948 р. Корені родини по-батькові походять з Михайлівки, а бабці – із українського села Плахтіївка, Саратовського району, заснованого вихідцями з Верхньодніпровського повіту що на Січеславщині.

Упродовж 1966-1976 рр. – навчався в Михайлівській середній школі. 1977-1979 рр. – служив у Збройних силах СРСР у зенітно-ракетному дивізіоні ППО в/ч 65318«ю» на мисі Тарханкут біля смт. Чорноморське в Криму. Після армії, восени 1979-го вступив на підготовчі курси при Одеському державному університеті імені І.І. Мечникова. 1980-1985 рр. – навчався на денному відділенні історичного факультету ОДУ імені І.І. Мечникова. Із зацікавленістю і повагою сприймав історичну науку через лекційні курси відомих і колоритних вчених: проф. П.О. Каришковського, доц. І.В. Зав'ялової, проф. А.Д. Бачинського, проф. Д.П. Урсу, проф. С.О. Апатова та багатьох інших старших колег. У студентські роки активно займався громадською, спортивною роботою на факультеті, певний час був старостою групи, «комісаром» гуртожитку, двічі брав участь у студентських будівельних загонах, у організації Днів історичного факультету. Часто виступав на наукових семінарах, які проводив доц. Іванов А.П.

По закінченню університету у 1985 р. за розподілом був прийнятий на посаду асистента до Одеського інституту інженерів морського флоту. За 34 роки безперервної та сумлінної праці на гуманітарних кафедрах – «Політична історія ХХ ст.», «Історія і політологія», «Українознавство», «Українознавство та іноземні мови», «Українознавство, історико-правові та мовні дисципліни» пройшов педагогічний і науково-методичний шлях на посадах від асистента до професора.

З 2004 р. завідувач кафедри «Українознавство», з 2011 р. керував кафедрою «Українознавство та іноземні мови», з 2013 р. очолює кафедру «Українознавство, історико-правові та мовні дисципліни» Одеського національного морського університету.

У листопаді 1990 р. на спеціалізованій Вченій раді в ОДУ імені І. І. Мечникова захистив дисертацію і здобув науковий ступінь кандидата історичних наук. Науковий керівник – д.і.н., проф. Красюк Олександр Іванович, відомий фахівець з історіографії партизанського руху в СРСР.

З 1994 р. став доцентом по кафедрі українознавства. Упродовж 1994-2008 рр. працював над дослідженням історії церкви на Півдні України в умовах тоталітарного режиму 30–40-х рр. ХХ ст.

З 2004 р. – докторант відділу історії України періоду Другої світової війни Інституту історії НАН України. Науковий консультант – завідувач відділу, д.і.н., проф. О.Є. Лисенко.

У вересні 2009 р. на Спеціалізованій раді при Національному університеті «Києво-Могилянська академія» захистив докторську дисертацію на тему – «Православна церква на Півдні України в період Другої світової війни у контексті політики радянського і румунського режимів».

З 2004 р. брав участь у реалізації державної програми з підготовки науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією».

Упродовж 2005-2008 рр. – працював у спільному проєкті Інституту історії НАН України і Головного архівного управління України «Архіви окупації. 1941-1944 рр.»;

2009-2011 рр. – у двотомному науковому проєкті Інституту історії НАН України «Україна у Другій світовій війні: погляд з XXI століття»;

2015-2018 рр. – у науковому проєкті Інституту історії НАН України «Життя на тлі війни. Повсякдення».

Ініціатор і організатор проведення в Одеському національному морському університеті серії Міжнародних наукових конференцій «Південь України: етноісторичний, мовний, культурний та релігійний виміри».

Брав безпосередню участь у понад 150 наукових та науково-практичних конференціях всеукраїнського та міжнародного рівня (Румунія, Республіка Молдова, КНР, РФ).

Дійсний член редколегій наукових журналів, які включено до наукометричних баз: «Danubius» (Галац, Румунія); «Емінак» (Миколаїв, Україна). Член редколегії історико-краєзнавчого наукового альманаху «Південний-захід. Одесика» (Одеса. Україна).

З 2013 р. член Міжвідомчої координаційної ради з питань краєзнавства при Президії НАН України. Член правління Національної спілки краєзнавців України.

З 2013 р. член Спеціалізованої вченої ради Д 38.053.02 із захисту докторських (кандидатських) дисертацій при Чорноморському національному університеті імені Петра Могили з історичних наук.

Автор 4 монографій та співавтор 7 книг, понад 200 наукових і науково-популярних статей, присвячених проблемам тоталітаризму, історії взаємин держави і церкви, історії православ'я, етноконфесійним процесам на Півдні України в роки Другої світової війни, краєзнавчій тематиці тощо.

Автор, співавтор і укладач 6 навчальних посібників з історії і державності України, історії української культури, історії міжнародних економічних відносин України (XX-XIX ст.) та багатьох навчально-методичних праць.

2008 р. – нагороджений нагрудним Знаком «Відмінник освіти України». Неодноразово грамотами Міністра освіти і науки України, відомчими відзнаками. У 2012 р. на відзнаку заслуг перед університетом нагороджений знаком «Почесний працівник ОНМУ».

2019 р. нагороджений найвищою персональною відзнакою Національної спілки краєзнавців України – «Почесний краєзнавець України».